



Každý, kdo zastává názor, že tropické ostrovy jsou imunní vůči rasovým nesvárům, by měl věnovat pozornost Fidži. Ostrov trpí eskalující rasovou válkou, která prohlubuje problémy původních obyvatel Fidži a Indů, importovaných v 19. století Brity, aby zastávali práci na polích. Lze zde vysledovat pozoruhodné paralely mezi Havajskými ostrovy a Fidži: vlajky obou států mají v sobě zakomponovanou britskou vlajku (Union Jack), obě země jsou turistickými letovisky, jedna jako druhá má výrazně zemědělsky zaměřenou produkci specializovanou na tropické plodiny.

Původní kultury obou zemí byly v 19. století pokřesťanštěny, ačkoli zbytky původních kultur se zachovaly do dnešních dnů. Obě souostroví spadaly pod anglosaské vlády, které zasely sémě budoucího neštěstí zatažením ekonomicky výhodné cizí pracovní síly na oba ostrovy, kde jejich úkolem byla práce na plantážích.

Británie přestala hrát roli rozhodčího mezi původními obyvateli Fidži a Indů v roce 1970, kdy garantovala zemi nezávislost, jež byla příčinou vážných politických problémů. Indové, jež jsou třicetiosmiprocentní minoritou, kontrolují většinu ekonomiky v zemi, Fidžijci naopak mají pod kontrolou armádu. Fidži zažilo čtyři převraty v posledních 20 letech, poslední z nich se uskutečnil v prosinci 2006, důvodem všech bylo rasové napětí. Mnoho nejvzdělanějších Indů nabylo názor, že je na Fidži nečeká žádná budoucnost a emigrovalo.

Dříve než se multikulturalisté pokusí prosadit názor, že kořeny problému tkví v anglosaském „rasismu“, měli by svůj zrak obrátit k Nové Kaledonii, jež je zámořským francouzským územím. Původní obyvatelé, známí pod názvem Kanakové, zde tvoří 45 procent populace, běloši 35 procent, zbytek obyvatelstva je smíšeného asijsko-pacifického původu. Existuje zde dlouhodobé napětí mezi bílou populací a Kanaky – občas zacházející až k násilným střetům – a demografická bilance je natolik politicky citlivá, že od roku 1996 nebyla zveřejněna žádná statistika týkající se etnický původního obyvatelstva. Násilí nabylo vrcholu v roce 1988, o deset později byla schválena dohoda povolující referendum o nezávislosti země, které by se mělo uskutečnit v roce 2014.

Jak vidno, rasové napětí existuje všude, kde žijí lidské rasy: palmy, pláže a tropické slunce nejsou účinnou protilátkou.

Délský potápěč ve spolupráci s magazínem **American Renaissance** připravuje překlad článku „Diversity in Hawaii“ (AMREN 5/2008) pojednávající o výbušné situaci v tomto padesátém spolkovém státě USA.

Vše vypadá v pořádku na tomto klidném souostroví, které v roce 2006 navštívilo 7,5 milionu turistů. Ale není tomu tak. Havaj je časovaná bomba, s populací, která se výrazně liší od zbytku země. Je to jediný stát, který nikdy neměl bílou většinu a který má mocnou asijskou politickou třídu, která klade velký důraz na své etnické zájmy. Současně však roste neklid



mezi původním obyvatelstvem Havaje, které čím dál více podporuje agresivní hnutí za nezávislost.

Situace je o to zajímavější, že Havajské ostrovy mají obrovskou strategickou hodnotu a jsou klíčovou součástí vnější obrany Spojených států – jsou rovněž mocenskou základnou, ze které Spojené státy uplatňují svůj vliv v Pacifiku a na Dálném východě (na jeho území se nachází radarové stanice, sonografy a odposlechy rádiového provozu, které mají za cíl monitorovat nepřátelskou činnost v Pacifiku).